

Часъ по часъ да ме нахоква,
Че съмъ се и азъ увълчилъ,
Че човѣкъ нѣма да стана,
А ще да гния въ тъмница,
И ще ми капятъ месата
На Кара-баиръ на кола!...
Проклетъ билъ човѣкъ вуйка ми!
Проклетъ е, майко, — казвамъ ти —
Не ща при него да седа,
Копилето му да бавя,
Краститѣ да му завръщамъ,
Яли ги свраки и псета! —
При татка искамъ да ида,
При татка въ Стара-Планина;
Татко ми да ме научи
На кѣвто иска занаятъ». —
Зави се майка, замая —
Камъкъ ѝ падна на сърце;
Гледа си въ очи Чавдара,
Въвъ очи черни, голѣми,
Глади му глава кждрава
И рѣда, клета, та плаче.
Чавдаръ я плахо изгледа,
И съ сълзи и той на очи,
Майка си бърже попита:

«Кажи ми, мале, що плачешъ?
Да не сж татка хванали,
Хванали или убили?
Та ти си, мале, остала
Сирѣта, гладна и жѣдна?» ...